

ЛИС ЛІКІТА

— Бач, пустинником я стався
І від м'яса відцурався!..

ПРИГОДА НЕСМІЛОГО ХЛОПЧИКА

Пташка на гіллячку сіла,
Трохи жовта, трохи біла,
І цвірінькала тихенько,
Бо була несміла.

Ти узяв земельки грудку,
В пташку кинув. О мій смутку!
Впала, бідна, із гіллячки,
І померла хутко.

Ти дивись — не вірив цьому.
Це було, мов удар грому!
І побіг ти — біг щосили,
Утівав додому.

Вдома день сидів ти цілий,
Трохи жовтий, трохи білий,
І цвірінькав — тихо плакав.

Ах, щасливий час був, хлопче,
Хлопчику несмілий!

Б а б а й

ЗМАРНОВАНИЙ ТАЛАНТ

В пелюшках ти кричав не раз,
Мов кіт у березневий час.
Великі дні! Твій гострий крик
Життю дзвінкий був пам'ятник.

Тепер, що крикнеш — то кризь сон.
Де ж міць твоя? Де чистий тон?
О, друже, змарнувався ти!
А міг ти на весь світ ревити!

Б а б а й

МАСКОВИЙ БАЛЬ

Лісовим Чортам у Нью Йорку в альбом

Забаглося Чортам нашим
Балю маскового,
Бо повірили наївні
В чар племені свого.

З того балю, що то вийшло?
Фіга довга з маком —
І дефіцит невеличкий:
Понад триста з гаком.
Для Чортів оце наука:
Слід їм пам'ятати,
Що не треба себе вище
Понад інших мати.

Приповідка, щоб не втерлась
У нашій громаді,
Що хтось на чімсь вийшов, як
Чорт на маскараді...

Не Лисиці

Часто й незаслужено кидається в нас каменем на такі заслужені установи, як національні бари, пришиваючи їм клеймо розсадниць морального розкладу та іншого звиродіння. А тим часом буває навпаки: буває, що та сама, вище згадана бара, перемінюється на викладову залю, в науковий форум, щоб не сказати, — як це трапилось в нашому випадку, — в семінар українознавства.

Почалося, як звичайно, з політики: один скитальський магістер доказував, після другої чарки, тут народженому "лоерові", що в історії України та З'єдинених Держав було багато подібних моментів. Так само в культурі, побуті і в самій духовості обох народів. "От, для прикладу, — говорив пан магістер, — американці мали колись свою прогібіцію, а ми мали свою пропінацію.

— Ват'с дет? — спитав тут народжений. — Що таке — "пропінація"?

От, і почався семінар! Не семінар, а справжній "панел". Перед численно зібраним у барі чесним товариством стало руба питання — чому колись, за небіжки-Австрії, називали в нас просту корчму вченим терміном "пропінація"?

Один приватний науковець, що тепер валить Америку, тобто працює при розбірці старих будинків, висунув теорію, що "пропінація" походить від широукраїнського слова "пропивати", тому, мовляв, що в корчмах отих наші предки пропивали гірку свою кервавицю. Отже, в початковій стадії, корчма мусіла зватись "пропивація". Потім наступив ближче невияснений процес, буква "в" перемінилася в "н", і з "пропивації" вийшла "Пропинація" або "пропінація".

Знавець нашої старовини, професор Кучерявий, видвигнув свою теорію: "Пропінація", — говорив заслужений педагог професорським тоном, — походить не від слова, "пропивати", а "припинати". Треба ж вам, панство знати, що колись, у давнину, в наших корчмах не було стільки чарок і всякого скла, як тепер, у модерні часи. Був один, відповідного формату металевий кухлик, або так званий "шалабойдик", що висів припнятий до шинквасу на ланцюжку, щоб його хто не вкрав. От, і для того, що він був припнятий, корчму називали "припинація" або "пропінація".

— Ні, ні! — скрикнув майже в розпуці пан магістер, голову схопивши в руки (був уже по п'ятій чарці). — Пропінація, друзі, це латинський термін, тільки тепер, в цьому моменті, я не можу собі пригадати від якого дієслова він походить!

Раптом його обличчя прояснилось і він скрикнув: — До джерел, друзі, до джерел! Пошукаємо в книжках!

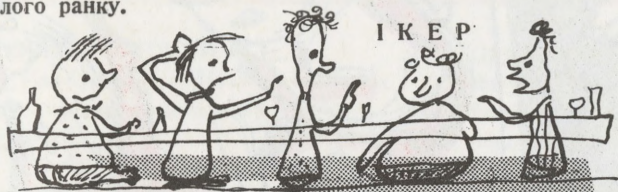
Щасливим збігом обставин бара знаходилась в українському бізнесовому секторі, отже недалечко був погребник, а зараз поруч — книгарня. Туди і кинулись патріоти, очолені паном магістром, шукати світла правди і науки.

Почалась мозольна студійна робота: хто наляг на газлову "Енциклопедію Українознавства", хто заглибився в "Історію України" Івана Тиктора, бо вона коротша від Грушевського, а приватний науковець, що валив Амери-

ку, пробував знайти розв'язку пекучої проблеми в монументальному творі д-ра Матвія Стахова "Західня Україна — нарис історії Державного Будівництва".

Врешті, уявіть собі, аж у "Словнику чужоземних слів" Михайла Борецького знайшли те, за чим так наполегливо шукали: слово "пропінація", справді латиського походження, означало надане в давні часи дідичам право курити й продавати в розлив горілку. Пізніше дідичі продали це право орендарям-лихварям, а вже наш талановитий народ охрестив цим іменням корчму.

Запанувала велика радість з приводу цього відкриття. Окрилене науковим досягненням товариство вернулось назад у бару, а там хлопці як запили-загуляли то вже до білого ранку.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ Шановний "Лисе"!

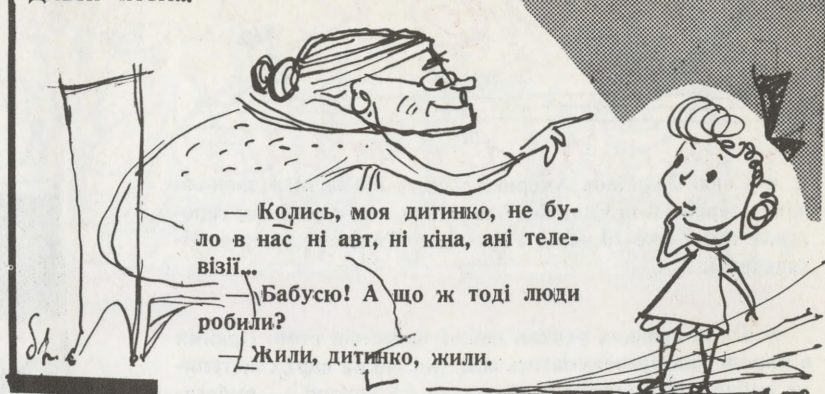
Прошу надрукувати на Твоїх сторінках таке моє спростування:

"Неправдою є, що я ходив на ікру до радянської місії при ОН, натомість правдою є, що товариші з місії приходять до мене на вареники зі сметаною".

З поважанням...

(Прошу не подавати мого прізвища, бо маю в Краю фамілію).

ДАВНІ ЧАСИ...

ЕХ, ЩІ РЕДАКТОРИ!

— Що за страшні невігласи сидять у редакціях наших газет!

— А що? Відкинули твої поезії?

— Ще гірше! Я післав їм три вірші, а вони звернули мені п'ять!

ПЕРЕШКОДА

Лікар оглядаючи пацієнта:

— Ви, добродію, мусите багато випивати, коли вам так руки трястяться.

— На жаль не можу, пане докторе... Поки занесу чарку до рота — розхлюпається!

СОЛОДКО ЗГАДУЄТЬСЯ...

В крамниці "Карпати" Братів Лозинських у Нью Йорку вже годину сидить на креселку старша добродійка; приміряє черевики. Довкола купа пуделок з різним взуттям. Магістер Лозинський, облитий рясним потом, стоїть навколішках перед добродійкою, випробовує вже з-двадцять з черги пару...

Врешті стара пані піднімається і каже:

— Дякую вам, але я не мала наміру щось купувати... Я хотіла ще раз побачити перед собою мужчину навколішках.

З ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

— Українська струнна оркестра на новорічній параді була одягнена в строї "монстерів", щоби хоч у той спосіб настрашити наших воріженьків.

— Коли до дирекції Кредитівки бандерівці "встромили" свого кандидата, найкращого баса Філядельфії, то голова д-р Пушкар сказав: "Панове, боюся, що з того хору нічого не вийде, бо я ніколи не був диригентом."

— На одних Загальних Зборах у Філядельфії звітував імпрезовий референт так: "Хоч падав дощ і фестин не вдався, втрати не було, бо все, що дирекція наробила, сама з'їла..."

НА АКАДЕМІЇ

На Академії "22-го Січня" був присутній мейор міста Філядельфії. Його присутні привітали вставанням з місць, та рясними оплесками. Мейор завважив, що кільканадцять осіб не встало.

— Ті що не встали, напевно інваліди?

— Ні, то республіканці! — відповів хитро хтось з Комітету.

— То дивно, як вийшов губернатором у Пенсильвенії республіканець, коли майже всі українці демократи...

По виступі маестра Рейнаровича, що блискуче відспівав чотири пісні, мейор запитав:

— Чи той пан є оперовим співаком?

— Ні, він є дяком у Нью-Гевені.

— Ов, то яких же ви мусите мати співаків по операх?

— Як удалося вам Свято Державности?

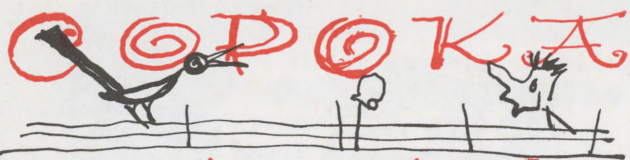
— Солісти були надзвичайні, промова звичайна, а деклямація — незвичайна...

РЕМЕЗ

НА ВИСТАВЦІ ІКОН МИХ. ОСІНЧУКА

— А святої Варвари не маєте?

На площі

● Союз Українок Америки планує відзначити званням жінки-героїні п-ні Євдокію Блавацьку, яка з великим героїзмом тягне вже 10 років Українську Радіо програму в Філадельфії.

● Після великих успіхів нашої балерини Роми Прийми в Європі слід пригадуватись над тим, чи не варто заступити амбасадорів української справи на чужині — амбасадорками?..

● Для підкреслення єдності і соборності прихильники УНРади в Нью Йорку взяли участь у спільній Академії 22-го Січня, але влаштували собі в Народному Домі окремий бенкет.

● Кажуть, що патріоти, які ходили на прийняття до товариша міністра Луки Паламарчука морально зле себе почувають, бо їкра подана до сендвичів не була надто свіжа.

● На знак протесту проти введення нового календаря в Ньюарку ред. Василь Качмар, керівник Українського Християнського Руху в ЗДА, перестав купувати вино марки "Крішчівен Брідерс".

● Об'єднання Українських Письменників "Слово" прийме в свої члени власників м'ясарської фірми в Нью Йорку, пп. Куровицького і Бачинського, як перших у нашої літератури представників масної поезії.

● Побуваючи на Вселенському Соборі в Римі, ред. В. Душник відвідав численно там зібране українське духовенство. на жаль не знайшов між ним партнерів до бриджа.

● Наші молоді математики, очолені д-ром В. Петришином, обрахували, що у випадку повороту на Батьківщину віддалення політичної еміграції від України буде більше як Землі від Марса.

● Управа міста Пассейку схвалила присвоїти одній з вулиць ім'я Шевченка, але ще незнати, що на те скаже о. парох Білинський, бо Шевченко, як відомо, був православний.

● Під час традиційних вечериць "Червоної Калини" в Нью Йорку деякі дебютантки не взяли участі в презентації, бо в міжчасі повиходили заміж.

За репортаж побуту ізраїльської групи спортсменів у пансіоні "Чорногора" в Гантерських горах, проф. Шанковський одержав з Тель Авів скриньку маців і шабасову ярмурку.

ПОРАДА

— О батьку мудрий наш, порадь:
Що пам'ятать, що забувать?

— Як хто добро тобі (нехай
Маленьке) зробить, пам'ятай.
А зробиш сам кому, забудь.

Торонтський „Козуб“, як прихильник „культурного обміну“ мистцями з Радянським Союзом, запросив членів СВУ, які є проти такого обміну, на дискусійний вечір. Дискусія закінчилася тим, що члени „Козуба“ вирішили, хто куди міг.

ПРИШЛИ ГОСУДАРИ,
ЛЮДЕЙ ЗАБРАЛИ,
А ХАТА ВІКНОМ УТІКЛА...

— В нас, бачите, круглий рік маскарад...

РОЗПОДІЛ ПОСАД

Колгоспний голова схиляв збори,
на яких розподіляли посади.
— Кого призначимо завідувати
фермою? — спитав він.
— Мене, — озвався червонощокний
вусатий паруб'яга.
— Хто буде завідувати складом?
— Ваш покірний слуга! — озвався

другий, плечистий мужчина.
— Хто хоче бути чайханщином?
— Ваш брат! — вигукнув третій.
— Кого пошлемо працювати на
поля?
— Якось не гаразд воно виходить,
все на шию мужчин валимо, — заго-
моніли чоловіки. — Треба ж і жінок
висувати!

«Перець»

Черга до комунізму...

ВОЯЦЬКІ ЗАПУСТИ

Пан Возьний з "Наталки Полтавки" сказав колись таку глибокомисну сентенцію:

"Лучше горобець в жмені, як журавель на небі".

Переклавши цю, сковородинського типу, мудрість на актуальну мову сучасності ми, політичні емігранти, на землі Вашингтона суцільно, можемо сказати так: радіймо та потішаймо себе хоч маленькими успіхами із-за відсутності великих.

Що ми ретельно та безперервно робимо.

Телефонує до мене приятель з Елізабету і схвильованим голосом говорить:

— Слушайте, для вас прекрасна тема, за яку кажеться "цілую руки!" Перший раз таке трапляється в історії нашої еміграції, і якраз у нашому місті, що всі наші вояки-комбатанти, дивізійники, упісти, роблять спільні "Запусти"! Що ви на це скажете? Перелім стався, кольосальна подія! Напишіть про це фейлетончика, в спеціальним підкресленням, що ми перші таке щось започаткували!

Гаразд, дорогий друже, бувший вояче, вдару фейлетончика в спеціальним підкресленням. По-вашому піднесеному тенорі помічаю, що для вас це справді кольосальна подія, оті спільні вояцькі "Запусти", може навіть більша від спільних колись вояцьких чинів-подвигів...

Виходить такий парадокс, щоб не сказати — трагікомедія, що невелика штука було колись спільно кров проливати, по-братерськи, грудь-при-грудь в бою проти ворога стояти, а є штука сьогодні, а еміграції, "разом сісти, хліба з'їсти", чарку горілки перехилити, спільно забавитись, потанцювати...

Ну, "стався перелім", славити Бога, хоч на цьому одному відтинку нашого внутрішнього фронту — карнавално-запусному. Честь і слава нашим геройським воякам, що цей перелім на фронті учинили!

(К-р.)

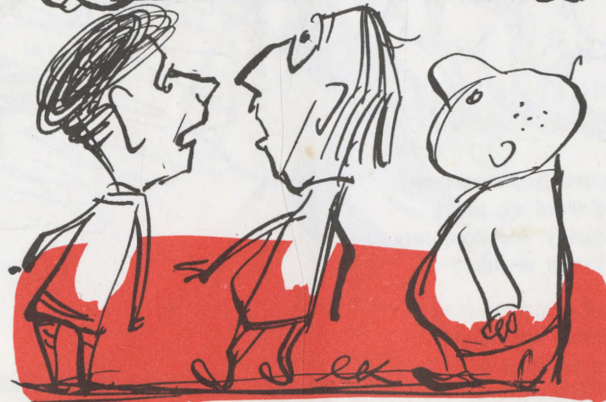
З НАШИХ БАЛІВ

На репрезентативному Балю Українських Лікарів та Інженерів у готелі Валдорф Асторія в Нью Йорку вийшло мале непорозуміння... Менеджер готелю, побачивши добродія Н. при столику, в веселому товаристві, одягнутого в смокінг з метеликом, гукнув на нього:

— Майк, ти що тут робиш?.. Чого заліз поміж гостей?

Виявилось, що добродій Н. працює в цьому готелю старшим кельнером, але в день балю дістав "офа" і з'явився тут як гість...

НОВА МОНА ЛІЗА

— Що значить ця усмішка?

ПРО КРУГЛИЙ СТИЛ

При круглому столі округлі лиця і круг-круглосенські слова; Ніхто не знає, що кнується...

Ідея круглих сум сильна...

РЕМЕЗ

МАЛЯР ПІДЗЕМЕЛЛЯ

Знайомі з провінції запрошують мистця Якова Гніздовського "на природу".

— Приїжджайте до нас, маестро, — кажуть. — В нас прекрасна природа — гори, річки, озера, є що малювати!

— За природу дякую, — відповів мистець. — Гори, річки, озера — це для Мороза, я ж малюю собвеї. Як збудуєте підземку, тоді приїду.

ЯК СТАТИ МІЛЬЙОНЕРОМ

— Коли я приїхав до Нью Йорку, — розповідає мільйонер репортерам, — мав у кишені дослівно одного доляра...

— І на що ви його видали?

— На телеграму до батька, щоб посилав гроші.

ДРУЖБА

— Тепер бачу, що Юрко був справжній мій приятель.

— Та ж він забрав тобі жінку!

— Власне для того...

"НАШІ" НА МІСЯЦІ

(Із советських підсмійків)

На Місяць прибув космічний корабель з однієї капіталістичної країни. Новоприбулі встромили прапор і стали вигукувати:

— Місяць наш! Ми його завоювали!

Коли ж раптом з'являються люди і питають:

— Чого це ви галасуєте?

— Як чого?.. Ми перші ступили на Місяць!

— Тю-тю! А ми думали наші комбайн привезли, врожай кукурудзи збирати!

("Україна", Київ).

СТАРОСВІТСЬКИЙ ГУМОР

У "Зеркалі", львівському гумористичному журналі за рік 1893-тій, стрічаємо цікавий вірш В. Чайченка, який оце передруковуємо. В. Чайченко — це псевдонім, під яким ховався і пересилав із Києва свої сатиричні вірші письменник Борис Грінченко.

Ми навмисне додали до вірша сучасну ілюстрацію, щоб цим підкреслити велику актуальність ситуації по сьогоднішній день, спеціально тепер, коли читаємо в большевицьких газетах численні заяви і протести "хохлів-малоросів" проти святкування українською еміграцією Свята Державности.

ПОМИЛКА Баляда

I

Жвавий лицар Держихватов
Вже сіда на залізницю
І, сідаючи, дає він
Превелику обітницю.

"Виїзду з цього я міста,
Де культура процвітає,
Де всерусская народність
Пишним сявом сіяє.

"Виїзду у сепаратні
Та непевні країни,
Присягаюсь поробити
Там великі одміни.

"Всі там голови набито
Сепаратними думками, —
Я думки ті виб'ю зараз
Дуже швидко стусанами.

"Кажуть, наче зневажають
Там всерусскую культуру, —
То урядникам звело я
Одмінити всім натуру.

"Кажуть, мов там патріотизм
Сепаратній процвітає
І хохлацьким там жоргоном
Всяке всюди розмовляє.

"О, великі заборони
На хохлацьке слово кину, —
З голови їм виб'ю всім я
"Неньку рідну Україну".

"Кажуть так, що з мужиками
Превелике в їх братання,
Про народ у всіх велике,
Кажуть, всюди піклування.

"О, таким соціялістам —
За такі я дам їм штуки!
Швидче ж, поїзде, біжи ти,
Бо сверблять у мене руки!"

II

Ось приїхав Держихватов,
Вже в руках перуни в його —
Він ударити готовий,
Не помилувать нікого

Ось уже і сепарати...
Тільки ж, що це?.. Він не знає,
Може все те тільки сниться,
Може він оце куняє?

Сепаратності ні трохи!
По-хохлацькому ні слова!
Всеросійська культура
І яка ж, яка розмова!..

"Ми усі тут патріоти
Кращі, ніж у Москвограді
І за Русь-Москву єдину
Душу всі віддати раді."

І покрикнув Держихватов:
"Слава Богові до віку!
Окрізь єдину Московщину
Бачу я тепер велику!"

І вже далі Держихватов
Міг спокійно спочивати,
Бо хохли за його діло
Узялися відробляти.

В. ЧАЙЧЕНКО

РУСЬКА НАТУРА

Русин з жидом все ся згодить,
З поляком теж в мирі ходить,
Хоч на нього нарікає,
Поза очі, як лиш знає;
Лиш з своїм не помириться,
Все з ним боре-сь, все свариться.

Шершень

ЛУЦЬ І ПРОЦЬ

— Чи чули ви, куме, новину?

— Яку, куме?

— Та пише з Росії Досинчук, що харківський поліцмайстер перекладає вже й заголовки українсько-руських творів на російську мову.

— Як то, куме?

— А так! Казав, щоб не друкувати на оголошеннях: "Не ходи, Грицю, та на вечерниці", а друкувати: "Гриша, не хаді на танцювальної вечер."

У СМОТРИТЕЛЯ ДУХОВНОЇ ШКОЛИ

Входить до смотрителя дяк і низенько кланяється:

— Привіз вашому високопреподобію сена.

— Спасіба. Там з наймитом у стайню скиньте.

— Я-сена привіз...

— В стайню, кажу, скиньте!

— Сена, єдинородного сена свого...

— А?!

РУСИН

Русин це колода
Тяжка і гнила,
Слів для нього шкода,
Треба аж кола, —
Щоб ся зворухнув
І в голос зітхнув...

"Зеркало" — 1892

Українсько-американський патріот на Балю
„Союзівки“.

ПОЯСНИВ...

— Чому ви вкрали авто? — питає суддя підсудного.

— Воно стояло самітно коло цвинтарного муру, отже я думав, що його власник вже не актуальний...

Чесна Сміт!

Єк ци се було?

Ви, музики, грайте, грайте,
А ви, люди, чуйте:
А ви, старі, йдїть додому —
Молоді, ночуйте!..

Ба, але цисей співанки ніхто вже не співає, бо всьо пішло шиворїт на виворїт.

Така мода настала, жи на всех звечерницях найліпше си забавляють самі старі. Вигоцкують ружної тримбольки, шо аж си курит, а молоді то переважно ено из боку си придивляють.

Є у нас звечерниц доста ружних: дзінзїнери робет свої, дохтори — свої, стара война — свої, дивїзия — свої, Плаздпряд — свої, Жїнський Союз — свої, вишивані, Конгрисовий Комитет — тиж екстра свої, Тай ше ружні енакші анституїї, кожда робит мусово балюнок, аби і слава не пропала.

Але питаю си наших скубентів:
— А ваші звечорниці коли будут?

То ми відповідають:
— Рада би душа до раю, але старі не пускают. Позабирали все суботи і нам вже си не лишее нікотра. Хїба би робив у міст, але тото екос не пасує.

Розмерковую тото на ружні способи і не можу знайти нїедного нациналного палїграфу, аби вам вітлумачити чому тото так у нас діє си, а не енакше.

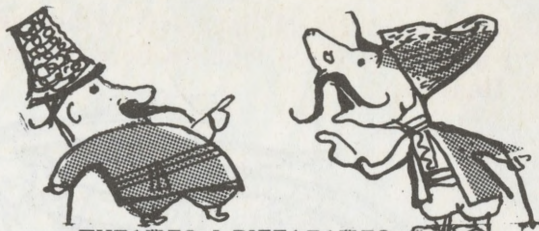
Шо не кажїт, а відав таки всьо тото від радиянції йде, жи паде людьом на голови, але ніхто того не видит.

Бо, адї, в цілїм світі таке робит си, жи навит у поліїтиці ніч не годен розпізнати. Свій свого по голові лупит, а з ворогом сервус си подає.

У Конго прїятелів ратують бонбами, а такого ворога тежкого, ек Кастрі из Куби бомбардируют кирпакетами кїлко си влізе...

Всьо — шиворїт на виворїт...

Віра Зозуля

ПИТАЙЛО І ВІДГАДАЙЛО

— Як ви такий Відгадайло, то скажіть, що це таке: три голови, дві руки, шість ніг, два хвости.

— Ні, того но відгадаю.

— Це вершник на коні з оселедцем у кишені.

— Бодай вас, куме, це дуже кручена загадка! А я вам ось просту завдам:

"Встали раненько,

Пустили її в щїлину маленьку;

Поки село обїйшла —

В двері не ввійшла."

— Гмммм?..

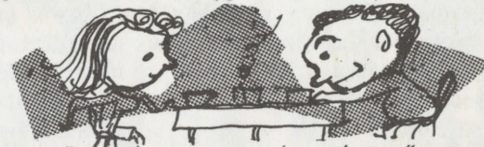
— Це брехня, куме.

— Свята правда; пустите брехню маленьку, а вона вернеться величезна.

Але, коли ви так мудро загадуєте, то скажіть, хто найбільший чоловік?

— Не знаю.

Громада.

В кожній порї року, дня і ночі знайдете затишний куток при столику, ввічливу обслугу, гарячу чи холодну перекуску і добірний напиток у знанїй в Нью Йорку

УКРАЇНСЬКІЙ ЦУКОРНІ

О і В. ДАРМОХВАЛІВ „ВЕСЕЛКА“

144 Друга Евню, коло Народного Дому

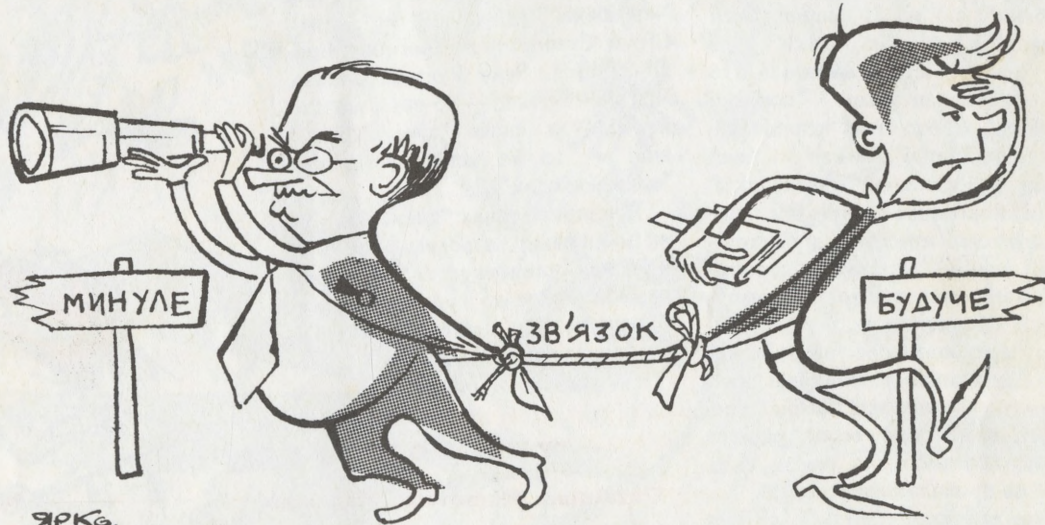
"ЛИС МИКИТА"

Умови передплати в ЗДА і Канаді:
річна передплата — дол. 3.50
піврічна передплата — дол. 1.80
Річна передплата в Англії 1¼ ф.ст.
Річна передпл. в Австралії 2 ф. ст.
В інших країнах рівноварт. 3 ам. л.

Двох селєпків перед образом Мони Лізи у Вашингтоні:

— Видиш? Мана Лізе...

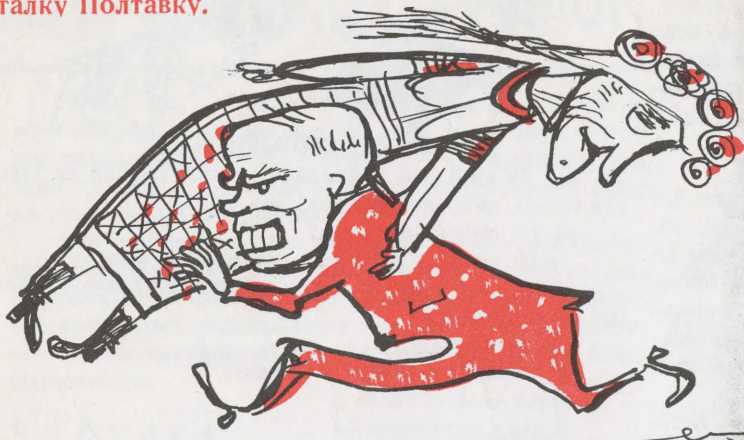
— Виджу, але щоби лізла, то бігме не виджу!..

ЯРКЕ.

У справі зв'язку між старшим громадянством і молодю

Ладзьо Шашаровський організує у Філядельфії театр і як першу п'єсу ставить безсмертну „Наталку Полтавку“.

НАШІ "КЛЕМБЕКИ"

До одного губернатора прийшла делегація українців. Але наперед треба було відбуги довше "хожденіє по мукам", — тобто по всіх канцеляріях. Вийшов якийсь "старшой памощнік м'якого секретаря", — подивився "крізь окуляри на вишивані сорочки наших дівчат, та й спитав:

— "А що ж це за такий "клембек"?"

Кінець-кінців завирокував що делегація за мала, треба бодай 50 люда, щоб "сам" губернатор "ізволь" зробити спільну знимку... Але де тут найти чистокровних 50 українців, коли у столиці стейту так малувато нашого брата?

Прийшлося відложити авдієнцію в губернатора на тепліші часи, щоб зібрати більший "клембек"!

Ця невдала авдієнція в губернатора нагадала мені наші "повітові клембеки", що на їх пішов такий "урожай" в останніх роках!

Не знаю, чи історія записала, хто перший вигідавав наші "повітові клембеки", тобто такі спеціальні "парі" або "парді", як кажуть наші країни, де співають "многая літа" нашим повітовим патріотам, відбувають свої празники з бенкетами зі співом "повітових коломинок", танцюють повітову "трамбулянку", — а попри це дехто старається переконати повітових "кациків" і колишніх достойників, як і сіру масу краяннів, що "конче" треба видати історію свого рідного повіту, або міста, чи навіть села, "щоб не пропала наша слава!"

Само собою розуміється, що ідея — прекрасна, але як тут догодити всім, бо кожний патріот думає, що він "більше рівний", як усі інші, та що про нього треба написати отакими великими буквами, і — обо-

в'язково — портрет на цілу першу сторінку!

Інші — "також патріоти" — є іншої гадки, та вважають, що тільки вони повинні бути "на самім переді" — а всі інші — ззаду книжки! А що кожна книжка має тільки одну першу сторінку, і ніяк не можна на неї вмістити всіх кандидатів на "батьків народу" — звідси є — "багато непорозумінь і тихого смутку" — як написав ще небіжчик Гоголь...

Досі вже відбулося в нас доброї пів копи таких "повітових клембеків", а ще друге стільки має відбутися в найближчому часі, бо тепер запанувала велика мода на них, щось, як на — "твіста"!

Вправді один "старший" пан з Чікага дуже нелюбить такі "клембеки", та сильно "зганчував" їх у своїй "Чікагівській хроніці", — але добрі люди цим дуже не переймаються, і далі плінують такі "клембеки"! Тепер — на черзі: Стрий, Станіславів, Дрогобич, Броди, Яворів, Рава Руська, Сокаль, Підгайці, Бучач, — бо вони ще досі не відбули своїх "клембеків", а інші — то по кількя разів уже "клембекували"!

Я не проти таких "клембеків", бо як добрі люди запросять мене — то чом не "клембекувати" в добрій кумпанії? Але до губернатора вже більше не піду, навіть на добрий — "губернаторський клембек"!

I. Старокрайовий

"THE FOX"

Ukrainian Humorous Magazine

Editor Edward Kozak

4933 LARKINS
Detroit 10, Michigan
Tel: VI-2-7476

Місячний Коментар

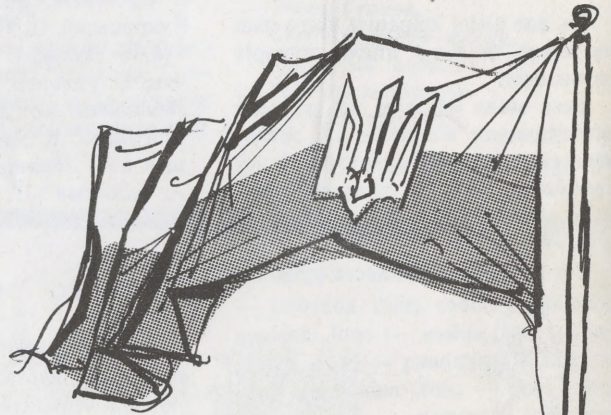
Передрукуємо (безплатно) платне оголошення п. В. Косаренка-Косареви́ча із святочного числа щоденника "Свобода":

"РІЗДВЯНІ та НОВОРІЧНІ Привітання й Побаження для Зацікавлених в обороні правди про історичну минушину прадавної Руси-України і недавньої Руси-України і недавно Московії-Росії з їх автохтонними народами Русинів-Українців на півдні та Москалів — у їх мові "руських" — на півночі, висловлює очищувач такої правди в вільному ще світі від росіяномітичних і советомітичних спотворювань і перетворювань

Василь КОСАРЕНКО-КОСАРЕВИЧ."

Досі ми почитали Василя Косаренка-Косареви́ча як приватного науковця. Тут довідуємось про новий його науковий титул — очищувач.

ДУМКА: Коли маеш щонебудь сказати, спершу подумай, щоб припадком не сказав того, що думаеш...

ГОЛОСИ ОБУРЕННЯ РАДЯНСЬКОЇ ПРЕСИ.
НА УКРАЇНСЬКУ ЕМІГРАЦІЮ